

- Piespriest sākotnējam atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas radušies Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Reglamenta 184. pantu.
- Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasību.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, izdodot pārsūdzēto rīkojumu, Vispārējā tiesa nav ievērojusi brīvas pierādījumu iegūšanas principu un saskanīgu norāžu kopuma jēdzienu, un līdz ar to nav ievērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu, jo īpaši attiecībā uz argumentiem un norādēm, kas iesniegti saistībā ar termiņa aprēķināšanu, kāds bija jāievēro apelācijas sūdzības iesniedzējam, lai apstrīdētu EADD lēmumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norādītais vienīgais pamats ir balstīts arī uz diskrimināciju, faktu sagrozīšanu ar pārsūdzēto rīkojumu un acīmredzamām Vispārējās tiesas pieļautām kļūdām vērtējumā, kas ir izraisījušas kļūdainu juridisko pamatojumu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 8. jūnijā iesniedza Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Spānija) – F.C.I./Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Lieta C-244/20)

(2020/C 320/08)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Pamatlietas puses

Prasītāja: F.C.I.

Atbildētāja: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvas 79/7 (1978. gada 19. decembris) par pakāpenisku vienlīdzīgas attieksmes principa pret vīriešiem un sievietēm īstenošanu sociālā nodrošinājuma jautājumos (¹) 3. panta 2. punkts, no kura piemērošanas jomas ir izslēgti pabalsti pārdzīvojošiem laulātajiem un ģimenes pabalsti, ir jāatzīst vai jāuzskata par spēkā neesošu, jo tas ir pretrunā tādām Eiropas Savienības tiesību pamatprincipam kā vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm princips, kas noteikts Līguma par Eiropas Savienību 2. un 3. pantā, Līguma par Eiropas Savienības darbību 19. pantā un kā pamattiesības – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. panta 1. punktā, kā arī jau sen izstrādātajā un pastāvīgajā Tiesas judikatūrā?
- 2) Vai Līguma par Eiropas Savienību 6. pants un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 1. punkts, ņemot vērā 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1. papildu protokola 1. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts pasākumu kā pamatlīdēt aplūkots (kura pamatā ir Tribunal Constitucional [Konstitucionālā tiesa, Spānija] 2014. gada 11. marta spriedums Nr. 40/2014, kas interpretēts valsts judikatūrā un izpildīts, izdarot grozījumus tiesiskajā regulējumā), kurš – praksē un ņemot vērā vispārēju neinformētību par prasību reģistrēt [partnerattiecības] un pielāgošanās laikposma tās izpildei neesamību – pirmajā posmā padarīja par neiespējamu un vēlāk būtiski apgrūtināja faktiskas kopdzīves partneriem piekļuvi atraitības pensijai, ko reglamentē Katalonijas Civillodekss?

- 3) Vai tāds Eiropas Savienības tiesību pamatprincips kā vīriešu un sieviešu vienlīdzības princips, kas Līguma par Eiropas Savienību 2. un 3. pantā ir nostiprināts kā pamatvērtība, un diskriminācijas dzimuma dēļ aizliegums, kas atzīts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantā kā pamattiesības, skatot tos kopsakarā ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 14. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts pasākumu kā pamatlietā aplūkots (kura pamatā ir *Tribunal Constitucional* 2014. gada 11. marta spriedums Nr. 40/2014, kas interpretēts valsts judikatūrā un izpildīts, īstenojot tiesiskā regulējuma reformu), kurš – praksē un ņemot vērā vispārēju neinformētību par prasību reģistrēt [partnerattiecības] un pielāgošanās laikposma tās izpildei neesamību – pirmajā posmā padarīja par neiespējamu un vēlāk būtiski apgrūtināja kopdzīves partneriem piekļuvi atrašanās pensijai, ko reglamentē Katalonijas Civill kodekss, kaitējot daudz lielākam skaitam sieviešu nekā vīriešu?
- 4) Vai diskriminācijas aizliegums “dzimšanas” dēļ vai alternatīvi saistībā “ar piederību nacionālai minoritātei” kā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. panta 1. punktu, skatot to kopsakarā ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 14. pantu, aizliegtās diskriminācijas iemesli vai “pamati” ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts pasākumu kā pamatlietā aplūkots (kura pamatā ir *Tribunal Constitucional* 2014. gada 11. marta spriedums Nr. 40/2014, kas interpretēts valsts judikatūrā un izpildīts, īstenojot tiesiskā regulējuma reformu), kurš – praksē un ņemot vērā vispārēju neinformētību par prasību reģistrēt [partnerattiecības] un pielāgošanās laikposma tās izpildei neesamību – pirmajā posmā padarīja par neiespējamu un vēlāk būtiski apgrūtināja kopdzīves partneriem piekļuvi atrašanās pensijai, ko reglamentē Katalonijas Civill kodekss?

(¹) Padomes Direktīva 79/7 (1978. gada 19. decembris) par pakāpenisku vienlīdzīgas attieksmes principa pret vīriešiem un sievietēm īstenošanu sociālā nodrošinājuma jautājumos (OV 1979, L 6, 24. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 11. jūnijā iesniedza Juzgado de lo Social n° 1 de Barcelona (Spānija) – HV/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Lieta C-258/20)

(2020/C 320/09)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de lo Social n° 1 de Barcelona

Pamatlietas puses

Prasītāja: HV

Atbildētāja: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes Direktīva 79/7/EEK (1978. gada 19. decembris) par pakāpenisku vienlīdzīgas attieksmes principa pret vīriešiem un sievietēm īstenošanu sociālā nodrošinājuma jautājumos (¹) ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā pamatlietā (Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma pārstrādātās redakcijas [TRLGSS] 60. panta 4. punkts), kas nosaka tiesības uz piemaksu pie pensijas sievietēm, kurām ir vismaz divi bioloģiskie vai adoptētie bērni un kuras saņem uz iemaksām balstītu vecuma pensiju, savukārt citām sievietēm, kas ir tādā pašā situācijā, nav tiesību uz šādu piemaksu pie viņu vecuma pensijas, jo viņas brīvprātīgi ir pensionējušās priekšlaicīgi, kam likumā ir noteiktas augstākas iemaksu prasības nekā parastās pensionēšanās gadījumā un tādas pašas vai ļoti līdzīgas prasības attiecībā uz vecumu, un kurām ir tādas pašas grūtības palikt darba tirgū, kas izriet no tā, ka viņas ir sievietes?

(¹) OV 1979, L 6, 24. lpp.